

Strandfogdens Datter.

af N. B. Madsen.

„Hvad skal du?“ spurgte Eric smilende og spingede ham rundt saa hurtigt, at hans store Træsko fløj hen i Sandet.

En ny Lutterfælde.
„Jeg skal — jeg har en Dukt endnu,“ stammede han aandeløs.

„Naa, det har du, men den har vi ingen Brug for, bitte Mittel, men du kan maatte husle en anden Gang at lade være at spotte en gammel Mand, der er mere værd end ti saadanne Bønneflager som du.“

I det samme rullede Mittel hen ad Sandet. Han rejste sig op og stude af Sted hen til Vognen. Der blev han staaende for at afvente det rette Tidspunkt til at begynde Handelen.

En Timestid efter rullede den fregnede Mittel og de andre Fiskestrammere af Sted med Vognene fulde af Fisk.

Bag efter slendrede en stor Allynge af sværtlemmede Skiltefær af Sted. De bar alle en Kurv paa Ryggen, hvori der var nogle Smaaflis. For mange af dem var denne Kurvs Indhold det eneste Udbytte af en hel Aars opslidende Arbejde. Resten var bleven betalt med Brændevin.

Flere af dem dinglede efter den Dofis Spiritus, de havde faaet, dels om Kvitten og dels af Fiskestrammerne. Andre gik mere raak og stot, men de færreste af dem var ganske ædru.

Alle langt fra Landingspladsen saa Købmandens Butik. Der udførte standfede de et Njebkit. En eller anden slendrede videre, men de fleste af dem styrede her imod Døren, nogle langsomt og nølende som under en indre Kamp.

Snart var Butikken fuld af Mennesker. Nogle satte sig paa Disken, andre rundt om paa Tønder og Spande, andre maatte blive staaende. En hel Del stod udenfor af Mangel paa Plads. Alle raabte de og snakkede i Munden paa hederlyde. Der var en Støj, et Bulder, en Summen af dybe Basstemmer. Nu og da hørtes en kraftig Ud eller et Brøl, der efterfulgtes af en bragende Latter.

Alles Maal var Disken, bag hvilken Købmanden havde travlt med at styre Brændevin eller Mjød i Pøglemaal, der tømtes lige saa hurtigt, som de var fyldt. Nogle drak to, andre kun et halvt, og npe tom til.

„Er du forlovet, Hans, jeg synes, du ved Glasfæt over?“ sagde en spottende til en lille hulsbenet Mand, der kun syntes at nippe til Glasfæt.

„Nej, han tænker paa de Klap, han fik af Maren forleden,“ indskød en anden.

Denne Bemærkning blev belønnet med en stralende Latter.

„Stynd dig at staa Vinen i Hølsen, Poul,“ brølede en spættende, der trængte sig frem. „Du var ikke saa langsom ude paa Spen, da du tog Pladsen fra os i Nat.“

„I kunde jo have styndt jer. Den, der kommer først til Mølle, faar først malet.“

„Det er noget Sludder, Poul, men du er altid traktist og kan ikke lade være at sætte dine Gørn der, hvor andre er.“

„Er Høvet ikke lige saa godt for dig som for mig, Niels? Men du er en Dovendribler, og det har du altid været.“

Nu blandede flere og flere sig i Skanderiet, som endte med et almindeligt Slagsmaal. Man slog om sig, og man rev og slaaede i hinandens Tøj, saa Stykker af Kræmer og For saa rundt om. En og anden vilde mægle og raabte og streg og befalede; men der var ikke til at staa Drenehid i hele dette Virvar af Strig og Brøl og Bander, der fyldte den brandevinsmaaltede Luft.

Med et stak en rungende Røst ind igennem den forvirrede Støj — myndig og befalende.

„Vær rolig, I Hyldestøtter!“

Som ved et Trykflask blev alt stille, og alle vendte sig hen imod Døren. Der stod Strandfogdens høje og kraftige Stikkelse og saa paa dem med lynende Øjne.

„Er der da slet ingen Stam i en eneste af jer? Hjemme hider Kone og Børn og sulter, og her staaer I og drikker hver eneste Stilling op, I har fortjent, og mere til. Her staaer I og stændes og slaaes som vilde Dyr i Stedet for at gaae hjem og føde og blive ordentlige Mennesker. Stam jer, jeg siger endnu en Gang, stam jer.“

Han bøjede sig ned over en Mand, der laa paa Gulvet med et gabende Saar i Nakken, hvorfra Blodet flød.

„Der ligger Poul. Hvem har slaaet ham? Han er slaaet med et Redskab og ikke med Haanden?“ Han saa sig om i Kredsen med en blyende Mine. „Svar mig, hvem har slaaet ham?“

„Det har jeg ikke.“

„Det var ikke mig.“

„Det var Niels.“

„Det er ikke sandt.“ Ild det i et Virvar.

„I stille, og se hellere at staa ham bragt hjem,“ bad Strandfogden. „Hvem vil, og hvem kan?“

Et Par af de nærmeste fik Poul stillet paa Benene, tog ham under Armen og traafede Saa af Sted med ham, efterfuldt af en Flok af de andre.

Udenfor stod Grønhøj, der var løftet til ved Larvmen og Raabene.

„Hvad er det slet med Poul?“ spurgte han.

„Na, han bleder bare lidt,“ sagde en af Flokken.

„Du er jo for Resten god til at hjælpe paa saadan noget, du skalde følge med.“

Den gamle listede stille bag efter uden dog at kunne følge de andre.

Med Pølses Hjem blev de modtagne af en høj, kraftigbygget Kvindestikkelse, der stod uden for Døren. Haaret hang uordenlig ned i Banderen. Den fast sammenhævede Mund og de skarpe, graa Øjne fortalte om en overordentlig Viljesstyrke. Hun var især et lafert Skært, hvis oprindelige Farve man vanskeligt kunde

statte sig til, og om Livet havde hun bundet et tyndt Sjal, der kun daarligt skjulte det smudfuge Linned.

Som en Fald, der følger sit Blyte, havde hun be-
tragtet Flokken, der kom hen ad Vejen. Da de var hende
saa nær, at hun kunde se sin Mand, der gik og slen-
drede imellem sine to Hjelpe, skulmede Mærene paa
hendes brede Pande, og hun begyndte med gennemtræ-
ngende Røst og med en Fart, som man ikke kunde tiltro
nogen menneskelig Tunge:

„Naa, er det ham? Ja, det kunde jeg nok tænkte.
Det er jo nu snart daglig. Men hvorledes skal det gaae
en saadan Rathue, naar der er saa mange Frister? Jo,
det er jer, jeg mener, I Druktenbolte og Grise. Først
drikket I jer selv Forstanden fra og saa — og saa —
men hvad er det? Han bledet jo: Hvad er der ved
det — svar mig — hvad er der ved det?“

„Det er bare lidt i Nakken, det som henne i Bu-
tikken — men det er vist ikke farligt,“ sagde en af Floget.

„Jkke farligt, der er jo en stor Flange i Hovedet,
maaften ind i Hjernen, maaften forbløder han sig, maaften
dør han. Poul, Poul, svar mig, hvordan har du det?
— Han har luttet Øjnene, han kan ikke tale. Na, lille
Poul, lille Poul, min kæreste Ven, skal jeg møde dig saa-
dan — slip ham, siger jeg — jeg skal nok selv.“

I det samme greb hun ham om Livet, løftede ham
op og bar ham ind saa let, som om det kunde have været
et lille Barn.

Lidt efter tom Lærer Grønhøj til. Han vaskede
Saaret ud og forbåndt det saa godt, det lod sig gøre.
Saa lagde Konen ham hen paa Sengen, og snart sov
han som en Sten.

„Na ja, aa ja, fitten en Glendighed, Grønhøj, fit-
ten en Glendighed. Hvordan skal det gaa, hvordan skal
det ende, hvad skal det blive til? Det ender galt en
Gang, det maa jo ende galt.“

„Kirsten, vær nu stille,“ afbrød den gamle hendes
Tales Strøm. „Kunde du bare blive stille, saa stille, at
du kunde høre, saa var der Raad.“

„Ja, vist var der det, jeg ved det godt,“ begyndte
hun igen. „Jeg ved godt, hvad du mener, det er vor
Herre, vi skal holde os til. Og det er sandt. Men
gør vi det — beder vi nok — vilde han bare bede, men
han beder aldrig — den — — naa, lad ham nu sove
i Fred. Af ja, af ja. Sitten en Glendighed. Se Bør-
nene der — litte Rinder, litte Tøj — bare Laster — og
Spiseflammer — hvad tror De, vi har levet ved i de
sidste Dage — nogle Sild — bare Sild og Kartofler —
intet Brød, intet Sul — —“

Grønhøj tog et Pengestykke op og rakte hende og
gik derpaa stille bort.

Paa Vejen hjem kom han forbi et Hus, uden for
hvilket der løb en lille Dreng og legede. Da han saa
Læreren, løb han ham i Møde og sagde:

„Mor græder.“

„Er hun det, lille Hans?“ Grønhøj tog ham ved
Haanden. „Hvorfor græder Mor?“

„Jo, for vi har ikke faaet nogen Mad i Dag.“

„Er Far ikke kommen hjem?“

„Nej, Far er henne hos Kjøbmandens, og naar
han kommer, er han vred.“

„Hvuster Hans at bede for Far?“

„Ja, baade for Far og Mor og bitte Knud.“

Grønhøj gik ind.

Han maatte bukke sig dybt for at komme ind igem-
nem Døren og næsten lige saa meget inde i den lave
Stue for ikke at støde Hovedet mod Bjelkerne. Ud for
et Vindue stod et Bord, som Malingen omtrent var slettet
af. Foran Bordet stod en umalet Bænk og rundt om i
Stuen nogle simple Trætole. Det var hele Møblementet.
Den inderside Del af Værelset var optaget af et Par
Senge. Trods Fattigheden var alt dog propert og
ordentligt. I en Krog ved Siden af en Bugge sad
Konen og lappede noget Tøj.

„Goddag, Marie, naa, hvorledes gaar det? Hans
siger, Mor græder.“

Marie skjulte Ansigtet i sine Hænder.

„Har jeg ikke ogsaa Grund til det? Han er endnu
ikke kommen hjem, og vi har slet ikke noget i Huset. Og
hvorledes er han saa, naar han kommer? Jeg kunde jo
høre helt herhen, hvorledes de tumlede. Af, Grøn-
høj, det er forfærdeligt.“

„Marie, der er noget, der hedder Herrens Time,“
sagde Læreren stille.

„Ja, jeg ved det. Jeg kan jo ogsaa for det meste
holde det fast og bte, men saa kommer det sommetider
over mig som i Dag. Vi har jo lange ikke faaet nogen
rigtig Mad, og nu til Morgen var der slet intet mere
at putte i Munden. I Nat var de ude første Gang i
lang Tid. Og noget har de jo faaet, men hvor bliver
det saa af? — at se disse Mennesker køre her forbi
med deres Dulle, og at tænke paa den Kjøbmand —
den Kjøbmand. Hvor har han et stort Ansvar. Det har
jo gaaet nogenlunde i den sidste Tid. Der har jo ikke
været noget at drikke for. Det er jo altid værst, naar
de har fortjent en Smule. — Herrens Time, ja, Grøn-
høj, men nu har jeg ventet paa den et helt Aar — be-
det og bedet — Dag for Dag.“

„Et helt Aar?“ svarede Grønhøj smilende. „Og
hvorlange maatte Gud vente paa dig, Marie?“

„Ja, det er ogsaa sandt — det er ogsaa sandt.“

Marie tørrede Øjnene med Forklædet og saa op
paa ham.

„Herrens Time er altid — for ham. Det drejer
sig ikke for ham om Tid og Sted og Forhold. Han kan
knuise sine Fjender ved sin Munds Aande, hvad Stund
han vil. Men han er en underlig Gud — han ser hen
til sine Børns Trø og Ven. Kunde han rei saa helligt
og venligt og dannet os efter sit Billede, saa vilde der
sle store Ting. Marie, Men, køre Børn, I er jo endnu
fattig. Vitte Hans, spring hen til Kjøbmanden og saa
lidt Kaffe og nogle Kager. Sig bare, det er til mig,
Kan du?“

Det lod Hans sig ikke sige to Gange. I en Fart
var han ude af Døren og kilede af Sted, saa Benene
spillede som Trommestikker.

I Butikken stod Faderen — den store Fisser med
Ørnenaen. Hans slædede hen til ham, men kunde ute
se paa ham.

Snart var han hjemme igen, og lidt efter snurrede
Vandet inde i den lille Køgetællelov.

Medens Marie gik og rettede an til Kaffen, tom
Manden hjem. Han blev staaende et Njebkit i Døren
og saa sig omkring i Stuen, før han traadte ind. Øj-
nene var glasagtige og stirrende. Under Skydvesten, der
var slubbet ned i Nakken, sat Haaret frem, vaadt og
hjavet. Med nogen Bæver fløj han ind igennem Dø-
ren, trængede den store Kurv af Stuldrene og smed
den hen i en Krog.

Et Par Knurhaner gled ud paa Gulvet.

„God Morgen, Kirsten,“ sagde Marie kærligt, idet
hun lagde Armen paa Hans Skulder. „Sæt dig nu
herhen, saa skal du faa en Kop varm Kaffe, før du gaar
i Seng.“

Kirsten gik et Par Gange frem og tilbage, brum-
mende som en Bjørn i sit Bur. Saa satte han sig ned
lige overfor Grønhøj og bredte Armen ud paa Bordet.
„Har Kjøbmanden givet Kredit?“ spurgte han hit-
tende.

„Nej, Kirsten, Gud har givet Kredit,“ svarede Marie
og skantede i hans Kop.

„Naa — ja — hm,“ brummede han og saa staret
hen paa Læreren.

I Stilhed drak han sin Kaffe og gik saa hen og
smed sig, saa lang han var, paa Sengen, og et Njebkit
efter knørkede han, saa Sengen rystede.

Marie satte sig ved Buggen og græd.

Grønhøj rejste sig, greb hendes Haand og sagde:

„En lille end du har strøget efter Vandstrømme —
tørstende som en Hjort. Husk det Ord, han siger:
„Min Sjal, bi efter Gud; thi jeg skal endnu tafte
ham, mit Ansigtis Frelse og min Gud.“

Saa forlod han Huset og gik stille hjem.

II.

Sandby var ikke nogen By i egentlig Forstand.

Husene laa spredte i malerisk Uorden foran eller inde
imellem Klitterne — alle dog med Gavlens i Øst og Vest.
De fleste af dem var gamle, forfaldne Hytter, hvis Ydre
var en talende Profeti om den Armød, der herskede ind-
desfor. De var smaa og lave, klinede op af Ler og
tækkede med Lyngtørv, i enkelte Tilfælde med Straa.
Mange af dem var vinde og slæbe. Hift og her var en
Halvbæg slaaet ind eller Taget forrevet og slaaet af
Stormen.

Men fulgte man Vejen, som oppe fra Landet førte
ned til Landingspladsen, som man forbi flere Bøliger,
der var mere og bedre vedligeholdte. Der var saaledes
Kjøbmandsgaarden, en grundmuret, stærkarmet Bygning
med Skiferlag og en færlig nybygget Høj til Butik.
Der var Grønhøjs Bølg, som han lod bygge, efter at
han havde faaet sin Afted. Og der var endelig Strand-
fogdens Hus — en uforholdsmæssig lang, ensformig
Bygning med tilhørende Stald og Lade.

Det var allerede nogle Dage inde i Oktober, men
Luften var mild som i August og høj og straalende
saa paa en Frostdag. Vinden kulede stærkt, og Hæbets
hvide Stumbølger løste med tusindfoldigt Blink i Sol-
lyset, naar de brød. En Flot Maager og Terner for-
fulgte strigende en Fjildestime ude over den yderste Revle,
og deres hvide Vinger tindrede som frosken Sne, hver
Gang Lyset faldt paa dem.

Sandet laa hvidt og blendende paa Stranden, og
ad hvilken Søen uafsluttelig sendte sine brede, graa Tun-
ger efter Faldet i Havstokken.

Nede fra Landingspladsen kom to Mand gaaende
i ivrig Samtale. Den ene var Grønhøj og den anden
en yngre, spinkel Mand i Sommeroverfrakke. Den bløde,
spidspullede Filthat var stærkt bulet, og det lange Kunst-
nerslips slaaede for Vinden. Hans Ansigt var langaa-
tigt og smalt, Øjnene mørkeblaa og dybe. Det kraftige,
forte Overbælg over den store Mund i Forbindelse med
den lange spidse Fip gav ham et vist meffhølesagtigt
Udseende. Men Trækkene var ædle.

Hans thnde smidige Stof var uafsluttelig i Bevæ-
gelse.

„Fislerne er altsaa ikke paa Havet i Dag,“ bemær-
kede han, idet et Par Mand med Kurve paa Ryggen
gik forbi dem.

„Nej, det har de ikke været i mange Dage.“

„Kan de ikke gaa ud med den Søg?“

„Nej, umuligt, og selv om de kom ud, kunde de
dog ikke udrette noget.“

„Der kan jo paa den Maade gaa lang Tid hen,
uden at de kan forjense noget.“

„Ja, undertiden en hel Maaned og længere.“

„Intet Under, at de er forarmede.“

„Og vilde de saa endda lade være at drikke det or-
de forjener.“

„Ja, Drikkeriet er nok slem her.“

„Ja, forferdeligt. Brændevinen er deres absolute
Ruin — dette Folk, der ellers er kraftigt og stærkt som
selve Havet. Man kan se det paa dem, hvorledes Gif-
ten edelægger dem — marvssjæler deres Kraft. Man
kan se det paa deres Ansigt, paa de glasagtige Øjne
og det støbe Blik. Se nu de to, vi møder der — man
skalde tro, det var to Gamlinger, og saa er de endda
bege unge Mand paa næppe 40 Aar.“

„Drikker de allesammen?“

„Nej, selvfølgelig er der Undtagelser. Dog er der
ikke ret mange, der ikke ved en eller anden Lejlighed faar
et Glas mere, end han kan taale.“

„Ved De, hvad de trænger til?“

Læreren standfæde, saa skarpt paa sin Ledfager og
sagde:

„Ved De det, Hr. Albæk?“

„De er forfjont. De lever for langt fra den øvrige
Verden. De trænger til Oplysning — til Kultur.“

„Ja, De kan have Ret i en Forstand. Men hvis
De tror, at det er Vejen til at gøre dem til andre Men-
nesker, saa vil jeg sige: nej, Hr. Albæk, deri tager De
fejl. Ja, hvis det saa endaa var muligt at bibringe
dem Kultur, men hvor skal Kulturen tage fat? De er
jo nogle stakkels Trølle, lænkebundene af en frygtelig
Maat, og før denne Maat bliver besejret, er det jo ikke
muligt at bibringe dem hvoeren Oplysning eller Kultur.“

Dertil kræves en anden Maat, der er stærkere end Syn-
den, og det er der kun en Maat der er — og det er
ikke Kulturen, men Gud — Guds egen Aand udgydt
i en stakkels Synnders Hjerte — Guds Fred og Glæde.“

„Har De prøvet at bibringe dem nogen Oplysning?“
krævede Albæk tort.

„Nej, og det behøves heller ikke. Oplysningen i
sig selv er forlangt prøvet — vejet og fundet for let.
Vi behøver blot at tænke f. Øts. paa det gamle Rom.
Var det romerfte Folk ikke et ophlyst Folk? Havde det
ikke en Kultur, som vi den Dag i Dag maa beundre?
Men hvad hjalp det? Folket var dog sunnet saa dybt
som et Folk kan synke — i Synnd og Laster, i Druk-
kenstøb og Uafdelighed. Det var dog dødsdømt — ud-
marvbet, og tud en Maat kunde reddet det — den, der
udgik fra Guds og Menneskens Øn i det lille Nazareth.
Og det samme tan jo siges om Grækerne. Forsvrigt
behøver vi ikke at gaa saa langt. De er bedre kendt end
jeg i vor Hovedstad — derinde hvor Oplysning og Kul-
tur skalde staa højest herhjemme. Sig mig — er For-
holdene derinde egentlig stort bedre — for mangfoldiges
Bedkommende? Findes der ikke der Tusinder og atter
Tusinder, som er ligesaa store Trølle af Synnd og Laster,
som disse stakkels Mennesker her?“

Albæk bearbejdede sin Fip hæsligt og nervøst.

„Sig mig, Hr. Grønhøj, hvis De fik Lov til at
raade, var det saa egentlig ikke Deres Mening, at alle
Fislerne skalde være hellige?“

„Vilde det efter Deres Mening være en Ulykke,
om det stete?“ svarede Grønhøj stille.

„Oprigtigt talt, ja. Eller — jeg vil sige — jeg ved
ikke, hvilket af de to Under, jeg helst skalde vælge.“

„Hvad Under er der ved at blive et omvendt Men-
neske?“

„At blive sneberhjetet, dømmesg, overtroist, det
anser jeg for et Under.“

„Det var meget paa een Gang. Sig mig ærligt,
taler De her af Erfaring? Har De nogenfinde levet
blandt hellige Mennesker?“

„Nej, og det føler jeg heller ingen Trang til.“

„Hvor har De da Deres Biskom fra?“

„Na, det er da en bekendt Sag. Der er nok, der
har kildret de velkjendte hellige — Uviserne, Forfatterne.“

Grønhøj lo igen.

Nu brister Kulturen, lære — eller Oplysningen.
Uviserne, Forfatterne? — hvorledes mon De selv, Hr.
Albæk, vilde komme til at se ud, hvis Deres værste Fjende
skalde stildre Dem?“

„Vi er ikke Fjender af de hellige, vi beslager dem
kun,“ svarede Albæk iltert.

„Naa, lad gaa, saa er Kulturen reddet, men nu
Oplysningen? Tror De virkelig, at disse unge Uvis-
mand eller Forfatter tænder — ja, kan tænde en saa
dyb og indgribende aandelig Bevægelse, som den, der
paa sine Steder er gaaet hen over Kyften? Ja, om de
saa endda blot i Sandhed vilde studere den, leve mel-
lem de troende i nogen Tid og lære dem at kende. Men
— ja — sig mig ærligt — De er jo baade en dannet og
begavet Mand — tror De selv paa de Glansbilleder, som
visse letbedene Journalister har malet — efter en Times
Studie fra et Hotelvindu eller efter et stakaandet In-
terview hos en eller anden Fisser?“

„Intet kan males, som det virkelig er — hverten
med Penselen eller Pennen,“ svarede Albæk tort.

De gik taufe videre, indtil de havde naaet Grøn-
højs Hus, saa siger Albæk:

„Ja, De ved vel, hvad der skal se i Aften, at Ølens
og min Forvoldelse skal offentliggøres?“

„Ja, jeg ved det,“ svarede den gamle og saa ned.
„De kommer da med?“

„Nej, jeg kan ikke.“

„Hvorfor — det vil glæde Ølen.“

„Ja, det ved jeg nok. Men hun ved ogsaa nok,
hvorfor den har. Iing ikke glæder mig — ja, De maa
tilgive, at jeg taler aabent.“

„Alt tilgive! — men sig mig — jeg maa nok og-
saa tale aabent — er det nu ikke noget af denne Dø-
mesghe — eller noget af det Sneeverson, jeg talte om før,
der hindrer Dem i at kunne dele vor Glæde med os i Af-
ten? Fordi vi ikke er af samme religiøse Syn, kunde
De dog godt være til Stede?“

„Ja, under almindelige Forhold kunde jeg ogsaa
godt. Men i dette Tilfælde ikke. De skal nemlig vide,
at om der end er noget i mig, der glæder sig over at
se Ølen lykkelig, saa er det mig dog en usigelig Æmerte
at tænke paa, at hun skal gives i en Mand's Haand,
som — hvor dygtig og brav og hæderlig han end er
— dog aldrig kan bibringe hende den Lykke, som vorez
— fordi han er uden Gud.“

„Naa, saa farvel,“ sagde Albæk bittert og rakte
ham Haanden. „De kan altsaa ikke en Gang ønske os
til Lykke, kan jeg tænke.“

„Jo, kære Albæk,“ svarede Grønhøj hjerteligt, „det
kan jeg — paa min Maade. Jeg vil baade ønske og
bede om, at I maa finde den Lykke, der varer længere
end et kort Spand af Tid. Men De ønsker vist ikke
selv denne Lykke.“

„Nej — De faar tilgive,“ svarede den unge Kunst-
ner, trak Haanden til sig, og styndte sig bort.

„Gamle Særling,“ mumlede han, idet han med en
vis nervøs Hast ilede hen ad Vejen til Strandfogeds-
boligen.

Inde i Storstuen var et stort, ufuldendt Maleri
opstillet. Foran det stod Poul Nielsen og hans stærke
Kone i meget interessert Betragtning. Poul, der havde
med til Redningsbådens Mandflod, skalde med paa
Billedet. Han havde imidlertid været fraværende om
Sommeren, da Albæk var deroppe og gjorde Studier til
Maleriet. Derfor var han nu bleven tilkaldt. Kirsten
var gaaet med for at overvære den store Begivenhed af
se sin Mand blive malet.

„Det er grovt, saa han kan male,“ sagde Poul,
idet han bukkede sig helt ind til Lærredet.

„Na, det er forstrækkeligt.“

„Det kunde Niels Maler ikke gøre.“

„Niels' Maler!“ sagde Kirsten helt forargelig, „men
denne her er jo ogsaa fra Københøvn og har lært no-
get mere.“

(Forfættels.)